

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

14 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către avocații Arhiliuc Ion și Bargan Iurie în numele inculpatei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2016 și a sentinței Judecătoria Centru mun. Chișinău din 30 iunie 2015, în cauza penală privind-o pe

Tataru Ecaterina XXXXXXXX, născută la xxxxxxxx, originară din s. xxxxxxxx r-nul xxxxxxxx, domiciliată or. xxxxxxxx str. xxxxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 31.03.2014 - 30.06.2015

2. instanța de apel: 31.07.2015 - 12.11.2015

07.07.2016-20.09.2016

3. instanța de recurs: 05.02.2016-17.05.2016

06.12.2016 - 14.02.2017

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 30 iunie 2015, Tataru Ecaterina XXXXXXXX a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 251 Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitate de antreprenoriat pe un termen de un an.

În baza art. 90 Cod penal, pedeapsa aplicată i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

Acțiunea civilă înaintată în interesele părții vătămate și civile SRL „Bijuliux” și părții civile Guranda O., a fost admisă parțial, fiind încasat de la Tataru E. în beneficiul SRL „Bijuliux” prejudiciului material cauzat în sumă de 40.000 lei.

Acțiunea civilă privind încasarea prejudiciului moral în beneficiul lui Guranda O. în mărime de 20.000 lei, a fost respinsă ca neîntemeiată.

S-a încasat de la Tataru E. în folosul SRL „Bijuliux” cheltuielile de judecată în sumă de 4.000 lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat, că Tataru E., având calitatea de administrator al SRL „Progrico”, în cadrul procedurii executorii nr. 2-1149/12 din 30.05.2012, inițiată de Judecătoria Centru, mun. Chișinău, privind încasarea de la SRL „Progrico” în beneficiul SRL „Bijuliux” a sumei de 71.450 lei, cu titlu de preț al mărfii livrate, prin procesul-verbal de sechestru din 11.04.2013 pe bunurile debitorului în

valoare totală de 40.000 lei, aflate pe teritoriul Pieții Centrale, pe adresa str. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX mun. XXXXXXXX, bloc XXXXXXXXXXXX, a primit spre păstrare bunurile sechestrate, fapt confirmat prin semnătura acesteia din procesul-verbal, fiind totodată avertizată de răspunderea pe care o poartă pentru tănuirea, însușirea sau substituirea bunurilor sechestrate. În pofida faptelor expuse, de către executorul judecătoresc Burlacu O. la 16.04.2013 pe teritoriul Pieții Centrale, pe adresa str. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX mun. XXXXXXXX, bloc XXXXXXXXXXXX, s-a constatat, că Tataru E., cunoscând cu certitudine despre procedura executorie nr. 2-1149/12 din 30.05.2012 și procesul-verbal de sechestrul din 11.04.2013 aplicat de către executorul judecătoresc Burlacu O., a tănuit și înstrăinat bunurile sechestrate ce i-au fost încredințate spre păstrare, prin ce a cauzat întreprinderii SRL „Bijuliux” un prejudiciu material considerabil în mărime de 40.000 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatei Tataru E., a fost calificată *de drept* în baza art. 251 Cod penal și anume – *însușirea, înstrăinarea în cazurile nepermise de lege, tănuirea bunurilor gajate, luate în leasing, sechestrate sau confiscate ori utilizarea lor în alte scopuri, săvârșită de o persoană căreia i-au fost încredințate aceste bunuri sau care era obligată, conform legii, să asigure integritatea lor.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Inculpată, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitată.

În motivarea apelului a invocat că:

- învinuirea înaintată privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal este una abstractă, ceea ce înseamnă că organul de urmărire penală și acuzatorul de stat au încălcat dreptul la un proces echitabil garantat inculpatei;

- instanța a neglijat faptul că potrivit art. 281 alin. (2), 296 alin. (2) Cod de procedură penală, procurorul a avut obligația să indice în ordonanța de punere sub învinuire și în rechizitoriu formularea exactă a învinuirii;

- executorul judecătoresc urma a întocmi procesul-verbal de sechestrul din data de 11.04.2013 în conformitate cu art. 118 Cod de executare, însă ultimul nu a enumerat cu exactitate obiectele sechestrate, fără a indica numărul, după caz greutatea lor, elementele de individualizare și valoarea lor, menționând superficial și cu caracter general natura unor produse și valoarea acestora care a fost stabilită incorect;

- din procesul-verbal de sechestrul din 11.04.2013 rezultă, că valoarea bunurilor indicate este de 40.000 lei, care a fost stabilită conform documentelor prezentate de către Oprea I., pe când la materialele cauzei au fost anexate 6 facturi de expediție, care constituie o sumă totală de 4.589 lei și nicidecum 40.000 lei, precum este indicat în procesul-verbal;

- prima instanță a expus conținutul declarațiilor martorului Burlacu O. ce activează în calitate de executor judecătoresc și care a aplicat sechestrul asupra bunurilor debitorului în mărime de 40.000 lei, fapt ce se confirmă prin facturile nr.

0092631, nr. 0092630, nr. 0092629, nr. 0092628, nr. 0092627, nr. 0092626, alte careva mențiuni cu referire la modul de determinare a valorii bunurilor sechestrate nu au fost indicate;

- în cadrul examinării cauzei penale în prima instanță executorul judecătoresc, Burlacu O., a menționat că la momentul întocmirii procesului-verbal nu a întreprins careva acțiuni în vederea determinării cantității bunurilor aflate în ghereta respectivă și s-a limitat doar la determinarea valorii acestora în baza facturilor prezentate și din cele comunicate de către inculpată și vânzătorul care a fost prezent la fața locului:

- anume aceste aspecte relatate de către executorul judecătoresc audiat în calitate de martor urmau a fi puse de către instanța de judecată la baza achitării inculpatei. Prin urmare, nu au fost îndeplinite acțiunile necesare de sechestrare a bunurilor și transmitere a acestora inculpatei în vederea asigurării integrității lor;

- nu a comunicat executorului judecătoresc care este valoarea bunurilor aflate în ghereta respectivă, însă doar a afirmat că valoarea bunurilor ce se aflau nemijlocit în această gheretă este de până la 5.000 lei, astfel este incert cum executorul judecătoresc a stabilit că valoarea bunurilor constituie suma de 40.000 lei;

- în textul procesului-verbal este indicat, că aplicarea sechestrului a avut loc în lipsa creditorului sau a reprezentantului acestuia. Acest fapt, a fost confirmat în ședință de către reprezentantul părții vătămate Guranda O., precum și de către executorul judecătoresc Burlacu O.;

- la materialele cauzei penale lipsesc careva înscrisuri întocmite de către executorul judecătoresc la momentul în care a stabilit lipsa bunurilor respective și anume careva acte constatatoare, deși aceasta a comunicat că a întocmit asemenea acte;

- la denunțul depus de către executorul judecătoresc nu a fost anexat actul de constatare care a fost întocmit, după cum se susține, la 16.04.2013;

- nu au fost constatate circumstanțele de fapt în care a fost comisă infracțiunea incriminată.

3.2 Avocatul Bargan I. în numele inculpatei, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia inculpata să fie achitată. În motivarea apelului declarat a invocat aceleași motive pe care le-a menționat inculpata în apel.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a constatat, că motivele invocate în apelurile declarate în ceea ce privește nevinovăția inculpatei Tataru E. în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 251 Cod penal, au constituit obiect al cercetării judecătorești în cadrul examinării cauzei în prima instanță, care s-a desfășurat sub toate aspectele, complet și obiectiv, prin prisma principiului contradictorialității și nemijlocirii.

În opinia instanței de apel cu toate că inculpata nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii, vinovăția acesteia se dovedește prin declarațiile reprezentantului SRL „Bijuliux”, Guranda O., martorului Burlac O. și prin

materialele cauzei și anume: ordonanța de începere a urmăririi penale (f.d. 1 v. I); denunț (f.d. 9 v. I); copia titlului executoriu (f.d. 10 v. I); facturi (f.d. 12-15 v. I); proces verbal de sechestrul (f.d. 39 v. I); proces verbal de examinare a obiectului (f.d. 40 v. I); proces verbal de audiere a bănuțului (f.d. 49 v. I).

Instanța de apel a reținut, că prima instanță corect a apreciat critic declarațiile martorilor Oprea I. și Talpă M., conform cărora ghereta era dată în subarendă și că ultima a deschis ghereta sigilată cu cheia primită de la executorul judecătoresc. Aceste declarații au fost combătute cu faptele expuse de către Guranda O. și executorul judecătoresc Burlacu O., care a negat totalmente, că a transmis cheia de la gheretă lui Talpă M. și i s-a permis realizarea bunurilor sechestrate.

Mai mult ca atât, instanța de apel a indicat, că prima instanță corect a ajuns la concluzia că în declarațiile lui Oprea I., Talpă M. și Tataru E. sunt contradicții ce pun la îndoială veridicitatea lor, iar asemenea probe nu pot fi puse la baza unei hotărâri de condamnare.

Totodată, instanța de apel a mai menționat, că prima instanță just a reținut, că inculpata Tataru E. a semnat procesul verbal de aplicare a sechestrului și urma să asigure integritatea bunurilor încredințate, iar în caz de dezacord cu acțiunile executorului judecătoresc, acestea urmau să fie contestate în modul prevăzut de lege, însă ultima nu le-a contestat.

La fel, s-a remarcat și faptul că asupra argumentelor invocate de către inculpată și avocatul acesteia s-a expus prima instanță, iar în instanța de apel acestea nu și-au găsit confirmare, din care considerente instanța de apel a conchis, că sentința adoptată este una legală, motivată și întemeiată.

6. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către:

6.1 Avocatul Bargan I. în numele inculpatei, prin care a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat că:

a) instanța de apel a dat o apreciere unilaterală probelor, neexpunându-se asupra unui șir de argumente invocate în apel ce prezintă o importanță deosebită la stabilirea prezenței obiectului componente de infracțiune, ce a fost incriminată inculpatei și anume:

- în speță, obiectul material al infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal pot fi bunurile sechestrate în conformitate cu exigențele art. 115-119 Cod de executare. Așadar, executorul judecătoresc era obligat să întocmească un proces-verbal în strictă conformitate cu prevederile art. 118 Cod de executare. Prin urmare, ca obiect material al acestei componente de infracțiune apar bunurile materiale sechestrate în mod legal;

- în speță, executorul judecătoresc a întocmit procesul-verbal de sechestrul din data de 11.04.2013, fără a enumera cu exactitate obiectele sechestrate, fără a indica numărul, după caz greutatea lor, elementele de individualizare și valoarea lor;

- la materialele cauzei penale au fost anexate 6 facturi de expediție, astfel fiind sumate valorile indicate în aceste facturi rezultă, că valoarea bunurilor

respectiv este de 4.589 lei și nicidecum de 40.000 lei, după cum a indicat executorul judecătoresc;

- la baza achitării inculpatei urmau a fi puse aspectele relatate de către executorul judecătoresc, precum că la momentul întocmirii procesului-verbal nu a întreprins nemijlocit acțiuni în vederea determinării cantitative a bunurilor aflate în ghereta respectivă, dar s-a limitat numai la determinarea valorii acestora în baza facturilor prezentate, și din cele comunicate de inculpată și vânzătorul prezent la fața locului, la fel a menționat că urma a determina cantitativ bunurile respective numai în momentul în care urma să le ridice de la debitor;

- executorul judecătoresc a întreprins simple măsuri de sigilare a acestei încăperi, cu eventuala determinare cantitativă a mărfurilor;

- la materialele cauzei penale lipsesc careva înscrisuri întocmite de către executorul judecătoresc la momentul în care a stabilit lipsa bunurilor respective și anume careva acte constatatoare, deși în declarațiile sale Burlac O. a indicat, că a întocmit. La denunțul depus către organul de urmărire penală, executorul judecătoresc nu a anexat actul de constatare care a fost întocmit după cum se susține la 16.04.2013, fapt ce creează dubii la temeinicia învinuirii înaintate inculpatei, deoarece nu au fost constatate circumstanțele în care a fost comisă infracțiunea;

b) instanțele de fond au expus conținutul declarațiilor martorului Burlac O. ce activează în calitate de executor judecătoresc și anume că s-a aplicat sechestru asupra bunurilor debitorului în mărime de 40.000 lei, fapt ce este confirmat prin facturile nr. 0092631, nr. 0092630, nr. 0092629, nr. 0092628, nr. 0092627, nr. 0092626, alte careva mențiuni cu referire la modul de determinare a existenței în natură cât și a valorii bunurilor sechestrate nu au fost indicate;

c) în speță lipsește obiectul material al componenței de infracțiune incriminată inculpatei, astfel obiectul infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, îl constituie relațiile sociale care asigură respectarea regulilor de păstrare a bunurilor gajate și a celor care sunt sechestrate, și confiscate, iar ca obiect material apar bunurile gajate, sechestrate sau confiscate în mod legal;

d) sintagma „sechestrate sau confiscate în mod legal” presupune faptul că executorul judecătoresc urma a întocmi procesul verbal de sechestru în conformitate cu exigențele art. 115-119 Cod de executare;

e) în speță, prin procesul-verbal de sechestru din data de 11.04.2013, executorul judecătoresc a indicat superficial și cu caracter general numai genul unor produse și valoarea acestora, care a fost stabilită într-un mod inadmisibil (din facturi ce reflectă o altă valoare);

f) organul de urmărire penală nu a întreprins careva măsuri în vederea determinării obiectului material al infracțiunii incriminate inculpatei, limitându-se numai la procesul-verbal de sechestru, denunțul executorului judecătoresc și declarațiile acestuia;

g) necontestarea procesului-verbal nu exonerează instanțele de judecată de a determina exact prezența elementelor componenței de infracțiune în acțiunile inculpatei și mai exact în speță a obiectului material.

6.2 Inculpată, prin care a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată, invocând aceleași motive pe care le-a indicat avocatul Bargan I. în numele acesteia.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 17 mai 2016, au fost admise recursurile ordinare declarate, fiind casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță în alt complet de judecată.

8. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a reținut că înaintarea învinuirii în prezenta cauză penală este incorectă prin sintagma „*prin ce a cauzat întreprinderii SRL „Bijuliux” un prejudiciu material considerabil în mărime de 40.000 lei.*”, din aceleași considerente sunt greșite și constatările primei instanțe care a reținut în fapta incriminatoare cauzarea unui prejudiciu material în mărime de 40.000 lei.

În opinia instanței de recurs prin înstrăinarea bunurilor ce constituie proprietatea inculpatei, nu poate exista un prejudiciu material cauzat SRL „Bijuliux”, deoarece reieșind din specificul infracțiunii, pericolul social al acesteia constă în imposibilitatea de a valorifica un drept patrimonial de către partea vătămată, iar prin neglijarea interdicțiilor pe care le presupune procedura de aplicare a sechestrului, făptuitorul este tras la răspundere penală în baza art. 251 Cod penal, astfel instanța de apel greșit a soluționat acțiunea civilă, în partea încasării prejudiciului material.

Instanța de recurs a menționat, că instanța de apel nu a analizat și nu a combătut argumentele de bază din apelurile inculpatei și a avocatului său, astfel nu s-a expus referitor la critica precum, că suma exprimată în facturile nr. 0092631, nr. 0092630, nr. 0092629, nr. 0092628, nr. 0092627, nr. 0092626 constituie 4.589 lei și nicidecum 40.000 lei, precum a declarat martorul Burlac O., executorul judecătoresc care a întocmit procesul-verbal de sechestrul din data de 11.04.2013. Acest argument a fost reținut în partea constatatoare a deciziei, însă a rămas fără un răspuns în partea motivatoare a hotărârii pronunțate pe caz (f.d. 196, vol. I).

La fel, instanța de recurs a constatat, că instanța de apel a expus în decizia adoptată criticile formulate în apelurile inculpatei și al apărătorului său, însă din cauze nejustificate a evitat a se expune detaliat asupra acestora, indicând în mod generic că: „*În general, argumentele aduse de către inculpată și avocatul acesteia, Iurie Bargan în apelurile declarate au fost obiectul cercetării în instanța de fond și nu și-au găsit confirmarea în instanța de apel, sentința fiind una legal motivată și întemeiată.*”

Nu în ultimul rând, instanța de recurs a apreciat critic constatarea instanței de apel prin care aceasta s-a expus asupra încălcărilor privind legalitatea întocmirii procesului-verbal din 11.04.2013 invocate în apelurile declarate, și anume că executorul judecătoresc a indicat superficial și cu caracter general numai genul unor produse și valoarea acestora care a fost stabilită într-un mod inadmisibil (din facturi ce reflectă o altă valoare), expunând următoarele concluzii: „*Instanța de judecată mai reține că inculpata Tataru E. a semnat procesul verbal de aplicare a sechestrului și urma să asigure integritatea bunurilor încredințate. În același timp în caz de dezacord cu acțiunile executorului judecătoresc, acestea urmau să fie contestate în modul prevăzute de lege însă ultima nu le-a contestat.*” (f.d. 164, vol. I).

În viziunea instanței de recurs o asemenea motivare succintă și abstractă asupra argumentelor invocate nu a putut fi reținută, deoarece, obiectul infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal îl constituie relațiile sociale care asigură respectarea regulilor de păstrare a bunurilor gajate și a celor care sunt sechestrate și confiscate, iar ca obiect material apar bunurile gajate, sechestrate sau confiscate în mod legal.

Astfel, sintagma „sechestrate sau confiscate în mod legal” presupune faptul, că executorul judecătoresc urma să întocmească procesul-verbal de sechestru în conformitate cu exigențele art. 115-119 Cod executare și cu respectarea prevederilor art. 118 Cod de executare. Necesitatea respectării acestor reglementări legale se impune anume pentru a fi posibilă determinarea obiectului material al componenței infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal și ca urmare, pentru o încadrare juridică justă a faptei infracționale.

În urma celor expuse, instanța de recurs a reținut că în speță, se atestă încălcarea normelor procedurale indicate mai sus, care constituie erori de drept prescrise în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și nu pot fi corectate de către instanța de recurs.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2016, au fost admise apelurile declarate, fiind casată sentința în partea constatării cauzării și încasării daunei materiale, și pronunțată în această parte o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fost respinsă ca nefondată acțiunea civilă înaintată de către SRL „Bijuliux” și Guranda O. de încasare de la inculpată a daunei materiale în sumă de 40.000 lei, excluzând din învinuire sintagma „prin ce a cauzat întreprinderii SRL „Bijuliux” un prejudiciu material considerabil în mărime de 40.000 lei.” În rest sentința a fost menținută.

10. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a constatat, că Tataru E., având calitatea de administrator al SRL „Progrico”, în cadrul procedurii executorii nr. 2-1149/12 din 30.05.2012, inițiată de Judecătoria Centru, mun. Chișinău, privind încasarea de la SRL „Progrico” în beneficiul SRL „Bijuliux” a sumei de 71.450 lei, cu titlu de preț al mărfii livrate, prin procesul-verbal de sechestru din 11.04.2013 pe bunurile debitorului în valoare totală de 40.000 lei, aflate pe teritoriul Pieții Centrale, pe adresa str. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX mun. XXXXXXXX bloc XXXXXXXXXXXX, a primit spre păstrare bunurile sechestrate, fapt confirmat prin semnătura acesteia din procesul-verbal, fiind totodată avertizată de răspunderea pe care o poartă pentru tănuirea, însușirea sau substituirea bunurilor sechestrate. În pofida faptelor expuse, de către executorul judecătoresc Burlacu O., la 16.04.2013 pe teritoriul Pieții Centrale, pe adresa str. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX mun. XXXXXXXX bloc XXXXXXXXXXXX, s-a constatat, că Tataru E., cunoscând cu certitudine despre procedura executorie nr. 2-1149/12 din 30.05.2012 și procesul-verbal de sechestru din 11.04.2013 aplicat de către executorul judecătoresc Burlacu O., a tănuit și înstrăinat bunurile sechestrate ce i-au fost încredințate spre păstrare.

În opinia instanței de apel, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just ajungând la concluzia că Tataru E. a săvârșit infracțiunea imputată.

În opinia instanței de apel cu toate că inculpata nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii, vinovăția acesteia se dovedește prin totalitatea de probe pertinente și concludente ce coroborează între ele și combat argumentele apelurilor, precum că învinuirea adusă inculpatei este una abstractă, și anume declarațiile reprezentantului SRL „Bijuliux”, Guranda O., martorului Burlac O., și prin materialele cauzei și anume: copia titlului executoriu și a procesului-verbal de sechestru din 11.04.2013 (f.d. 10, 30, 31 v. I); facturi (f.d. 32-37 v. I); proces verbal de examinare a obiectului (f.d. 40 v. I).

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile martorilor Oprea I. și Talpă M., conform cărora ghereta era dată în subarendă și că ultima a deschis ghereta sigilată cu cheia primită de la executorul judecătoresc, deoarece vin în contradicție cu declarațiile reprezentantului SRL „Bijuliux”, Guranda O. și martorului Burlac O., care a declarat că careva chei de la ghereta sigilată nu a transmis nimănui.

Instanța de apel a respins acțiunea civilă înaintată de către SRL „Bijuliux” și Guranda O. de încasare de la inculpată a daunei materiale în sumă de 40.000 lei, pe motiv că în baza titlului executoriu nr. 2-1149/12 din 30.05.2012, a fost deja dispusă încasarea sumei de 71.450 lei din contul SRL „Progrico” în beneficiul SRL „Bijuliux”, excluzând din învinuire sintagma „prin ce a cauzat întreprinderii SRL „Bijuliux” un prejudiciu material considerabil în mărime de 40.000 lei.

Referitor la argumentele invocate în apeluri, precum că suma exprimată în facturi constituie 4.589 lei și nicidecum suma de 40.000 lei indicată în procesul-verbal de sechestru din 11.04.2013, instanța de apel le-a considerat nefondate, deoarece aceasta nicidecum nu duce la nulitatea actului întocmit de executorul judecătoresc sau lipsa unui element al infracțiunii imputate inculpatei. Pentru calificarea faptelor incriminate în baza art. 251 Cod penal nu are relevanță suma bunurilor sechestrate, ce au fost tănuite sau înstrăinate.

Ce ține de argumentele apelanților, precum că la etapa urmăririi penale, au fost încălcate drepturile persoanei învinuite, la materialele cauzei penale lipsind careva înscrisuri întocmite de executorul judecătoresc la momentul în care a stabilit lipsa bunurilor și anume careva acte constatatoare, deși aceasta a comunicat, că a întocmit asemenea acte, instanța de apel a reținut după luarea cunoștinței de materialele urmăririi penale, Tataru E. și apărătorul său au avut anumite obiecții referitor la ilegalitatea efectuării urmăririi penale, invocând anumite încălcări ale organului de urmărire penală, însă prin ordonanța procurorului în Procuratura sect. Centru, mun. Chișinău din 26 martie 2014, a fost refuzat în satisfacerea cererii.

La fel, instanța de apel a menționat, că inculpata și avocatul său nu au abordat nulitatea cărorva acte procedurale ale organului de urmărire penală, în termenul prevăzut de lege, iar instanța de apel, potrivit art. 251 Cod de procedură penală, nici nu are temei și suport legal pentru a le declara nule aceste acte procedurale, deoarece verificarea legalității acestor ține competența procurorului ierarhic superior, iar potrivit art. 313 alin. (1) Cod de procedură penală, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală, și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție.

Totodată, instanța de apel a constatat, că deși infracțiunea imputată inculpatei a fost săvârșită de ultima la data de 16.04.2013, în privința acesteia nu poate fi aplicată Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, pentru că nu întrunește condițiile necesare pentru aplicarea actului de amnistie sus-indicat, deoarece după cum s-a constatat prin sentința Judecătorei Centru mun. Chișinău din 30 iunie 2015, de la Tataru E. s-a încasat în folosul SRL „Bijuliux” cheltuielile de judecată în sumă de 4.000 lei, iar ultima nu a reparat acest prejudiciu.

11. Hotărârile judecătorești adoptate în prezenta speță, sunt atacate cu recursuri ordinare de către:

11.1 Avocatul Arhiliuc I. în numele inculpatei prin care solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Tataru E. să fie achitată pe motiv că în acțiunile acesteia lipsesc elementele infracțiunii.

În motivarea recursului declarat invocă:

- instanța de apel nu a îndeplinit indicațiile instanței de recurs, iar modul în care mijloacele de probă au fost obținute a avut loc prin procedee contrare Codului de procedură penală și jurisprudenței CEDO, astfel procesul penal în privința inculpatei, în sensul art. 6 CEDO, nu a fost echitabil;

- soluția primei instanțe a fost preluată greșit de către instanța de apel, iar această instanță a refuzat să se pronunțe asupra celor mai esențiale motive invocate în apelul părții apărării, în final adoptând o decizie nemotivată contrară unui proces echitabil;

- instanța de apel analizând probatoriul în cauză, a pus la baza deciziei contestate, în calitate de probe decisive, cele 6 facturi de expediție cu evaluarea mărfii, în privința cărora instanța de recurs s-a expus că de-facto sunt viciate ca probe;

- instanța de apel, a ignorat și indicațiile instanței de recurs cu privire la verificarea ilegalității procesului-verbal de sechestru în conformitate cu exigențele art. 115-119 Cod executare și cu respectarea prevederilor art. 118 Cod de executare;

- instanța de apel nu a verificat și cele 6 facturi de expediție cu evaluarea mărfii și procesul-verbal de sechestru din 11.04.2013;

- instanța de apel, în sensul art. 6 pct. 11¹ Cod de procedură penală, a comis o eroare gravă de fapt, prin stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor ce le confirmă sau prin denaturarea conținutului acestora;

- instanța de apel, ignorând indicațiile instanței de recurs s-a expus în mod eronat în privința ilegalității procesului-verbal de sechestru a bunurilor din data de 11.04.2013, întocmit de executorul judecătoresc;

- instanța de apel, a conchis că, „... după luarea cunoștinței de materialele urmăririi penale, Tataru E. și apărătorul său au avut anumite obiecții referitor la ilegalitatea efectuării urmăririi penale invocând anumite încălcări ale organului de urmărire penală, însă prin ordonanța procurorului în Procuratura sect. Centru, mun. Chișinău din 26 martie 2014, aceste obiecții au fost respinse... ”, dar, în continuare instanța de apel a ajuns la o altă concluzie diametral opusă, precum că, „ ...avocatul și inculpata nu au abordat nulitatea

cărorva acte procedurale ale organului de urmărire penală, în termenul prevăzut de lege, adică la terminarea urmăririi penale, (...) or verificarea legalității acestor ține de competența procurorului ierarhic superior, iar potrivit art. 313 alin. (1) CPP, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție.”;

- este greșită deducția instanței de apel că învinuita și apărătorul, erau obligați să se adreseze după competență procurorului ierarhic superior și ulterior la judecătorul de instrucție, în cazul în care dosarul penal, fiind expedit cu rechizitoriul în instanța de judecată, erau aplicabile prevederile art. 297 alin. (4) Cod de procedură penală, precum că toate cererile, plângerile și demersurile înaintate după trimiterea cauzei în judecată se soluționează de către instanța care judecă cauza;

- rechizitoriul în privința lui Tataru E., ca act de sesizare a instanței este contrar art. 6 § 1, § 2 , § 3 lit. a) CEDO, deoarece instanța de apel a exclus din rechizitoriu un capăt de acuzare „prin ce a cauzat întreprinderii SRL „Bijuliux” un prejudiciu material considerabil în mărime de 40.000 lei”, iar al doilea capăt de acuzare „Tataru E. contrar procesului-verbal de sechestrul din 11.04.2013 aplicat de către executorul judecătoresc Burlacu O., a tănuit și înstrăinat bunurile sechestrate”, nu se încadrează în dispoziția art. 251 Cod penal, deoarece nu există condiția că bunurile să fie sechestrate în mod legal;

- instanța de apel a dat o interpretare eronată lit. k) alin. (1) art. 10 din Legea privind amnistia nr. 210 din 29.07.2016, deoarece prin sentință s-a încasat doar cheltuielile de judecată în sumă de 4.000 lei, nefiind încasat nici un prejudiciu, în speță neexistând o careva pagubă morală, fizică sau materială.

În drept, apărătorul și-a întemeiat recursul în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală.

11.2 Avocatul Bargan I. în numele inculpatei, prin care solicită casarea deciziei, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat invocă:

- la rejudecarea cauzei instanța de apel nu a respectat prevederile art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală;

- în speță, executorul judecătoresc a întocmit procesul-verbal de sechestrul din data de 11.04.2013, fără a enumera cu exactitate obiectele sechestrate, fără a indica numărul, după caz greutatea lor, elementele de individualizare și valoarea lor, indicând superficial și cu caracter general numai genul unor produse și valoarea acestora care a fost stabilită într-un mod inadmisibil;

- instanța de apel a evitat a se pronunța motivat și în detaliu asupra indicațiilor instanței de recurs;

- instanța de apel și-a motivat soluția în temeiul unor reglementări legale care nu sunt aplicabile cauzei și anume art. 203 Cod de procedură penală, care reglementează aspectele de aplicare a sechestrului în cauza penală și nicidecum la faza de executare a unei hotărâri civile;

- instanțele de fond au expus conținutul declarațiilor martorului Burlac O. ce activează în calitate de executor judecătoresc și anume, că s-a aplicat sechestrul

asupra bunurilor debitorului în mărime de 40.000 lei, fapt care este confirmat prin facturile nr. 0092631, nr. 0092630, nr. 0092629, nr. 0092628, nr. 0092627, nr. 0092626, alte careva menționi cu referire la modul de determinare a existenței în natură, cât și a valorii bunurilor sechestrate nu au fost indicate;

- instanța de apel nu s-a expus asupra argumentului, precum că la baza achitării inculpatei urmau a fi puse aspectele relatate de către executorul judecătoresc că la momentul întocmirii procesului-verbal nu a întreprins nemijlocit acțiuni în vederea determinării cantitative a bunurilor aflate în ghereta respectivă, dar s-a limitat numai la deducerea valorii acestora în baza facturilor prezentate și din cele comunicate de inculpată și vânzătorul prezent la fața locului;

- în speță lipsește obiectul material al componentei de infracțiune incriminate inculpatei și anume bunurile materiale gajate, sechestrate sau confiscate în mod legal, iar sintagma „sechestrate sau confiscate în mod legal”, presupune faptul că executorul judecătoresc urma a întocmi procesul verbal de sechestru în conformitate cu exigențele art. 115-119 Cod de executare și cu respectarea art. 118 Cod de executare;

- organul de urmărire penală nu a întreprins careva măsuri în vederea determinării obiectului material al infracțiunii incriminate inculpatei, limitându-se numai la procesul-verbal de sechestru, denunțul executorului judecătoresc și declarațiile acestuia;

- necontestarea procesului-verbal de sechestru nu exonerează instanțele de judecată de a determina exact prezența elementelor componente de infracțiune în acțiunile inculpatei și mai exact în speță a obiectului material.

În drept, apărătorul și-a întemeiat recursul în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală.

12. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, considerând că acestea urmează a fi respinse, deoarece concluzia instanței de apel privind vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, este una corectă și întemeiată, iar motivele invocate de recurenți au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și cărora instanța le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în decizie.

13. Judecând recursurile declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi admise, cu casarea totală a hotărârii instanței de apel din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Potrivit alin. (1) art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate

de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Colegiul penal lărgit constată, că aceste prevederi legale, deși sânt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei în apel.

Revenind la textul recursului ordinar declarat de către inculpați se constată, că recurenții invocă temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, evidențiind faptul că prin decizia instanței de apel nu s-a dat răspuns la argumentele specificate de către inculpată și avocatul său în apelurile declarate, ignorând și indicațiile instanței de recurs la rejudecarea cauzei în ordine de apel.

Verificând criticile expuse în recursurile declarate, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit constată, că acestea sânt întemeiate, deoarece instanța de apel a ignorat indicațiile stipulate de instanța ierarhic superioară. Astfel, Colegiul atestă că, prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 17 mai 2016, au fost admise recursurile ordinare declarate, în prezenta speță, fiind casată decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La adoptarea soluției Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție a indicat explicit că „apreciază critic constatarea instanței de apel prin care aceasta s-a expus asupra încălcărilor privind legalitatea întocmirii procesului-verbal din 11.04.2013 invocate în apelurile declarate .... expunând următoarele concluzii: *„Instanța de judecată mai reține că inculpata Tataru E. a semnat procesul verbal de aplicare a sechestrului și urma să asigure integritatea bunurilor încredințate. În același timp în caz de dezacord cu acțiunile executorului judecătoresc, acestea urmau să fie contestate în modul prevăzute de lege însă ultima nu le-a contestat.”* (f.d. 164, vol. I). O asemenea motivare succintă și abstractă asupra argumentelor invocate în apelurile inculpatei și a apărătorului său nu poate fi menținută de către instanța de recurs...”

Instanța de apel la rejudecarea cauzei, fără a ține cont de aceste dispoziții ale instanței de recurs a reținut din nou aceleași concluzii menționate de către instanța de apel anterior (f.d. 199 v. I), care a preluat concluziile în cauză din sentință (f.d. 164 v. I) și care au fost apreciate critic de către instanța de recurs, limitându-se repetat la argumentul precum că *„Tataru E. semnând procesul verbal de aplicare a sechestrului, ultima și-a asumat obligația să asigure integritatea bunurilor încredințate, iar în caz de dezacord cu acțiunile executorului judecătoresc, ultima a avut tot dreptul de a le contesta în modul prevăzute de lege și termenul de contestare fiind indicat în procesul-verbal de sechestr, însă ultima nu le-a contestat.”* (f.d. 26 v. II), repetând eroarea efectuată de către instanța de apel la examinarea cauzei anterioare.

Aici, Colegiul remarcă că, deși jurisprudența CEDO admite însușirea concluziilor instanțelor ierarhic inferioare de către instanțele ierarhic superioare, însă numai în cazul când constatările date sunt fundamentate în fapt și în drept, amplu prezentate în hotărârea atacată, constatându-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces și

probele puse la baza hotărârilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor, fapt neincident la cazul supus judecării. Instanța de apel prin efectul devolutiv al căii de atac urma să dea o apreciere mai amplă aspectelor de fapt și de drept, prin prisma motivelor principale invocate în apel, ceea ce însă nu a fost efectuat în prezenta speță de către instanța de al doilea grad de jurisdicție.

La fel, Colegiul penal lărgit reține, că instanța de apel nu a examinat și indicațiile instanței de recurs cu privire la sintagma „sechestrare sau confiscate în mod legal”, neverificând dacă procesul-verbal de sechestrare din 11.04.2013 a fost întocmit în conformitate cu exigențele art. 115-119 Cod de executare și cu respectarea prevederilor art. 118 Cod de executare, fapt obligatoriu pentru confirmarea obiectului material al infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal.

În acest context, Colegiul evidențiază că una din indicațiile Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, menționate în decizia din 17 mai 2016 a fost: *„...precum au indicat și recurenții în recursurile ordinare de pe rol, obiectul infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal îl constituie relațiile sociale care asigură respectarea regulilor de păstrare a bunurilor gajate și a celor care sunt sechestrare și confiscate, iar ca obiect material apar bunurile materiale gajate, sechestrare sau confiscate în mod legal.*

Astfel, sintagma „sechestrare sau confiscate în mod legal” presupune faptul că executorul judecătoresc urma să întocmească procesul-verbal de sechestrare în conformitate cu exigențele art. 115-119 Cod executare și cu respectarea prevederilor art. 118 Cod de executare.

Necesitatea respectării acestor reglementări legale se impune anume pentru a fi posibilă determinarea obiectului material al componenței infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal și ca urmare, pentru o încadrare juridică justă a faptei infracționale.”

Însă în pofida faptului dat, indicația menționată a fost de asemenea ignorată de către instanța de apel, ca urmare, rejudecând cauza, această instanță iarăși nu s-a expus dacă procesul-verbal de sechestrare din 11.04.2013 a fost întocmit în conformitate cu exigențele art. 115-119 Cod executare și cu respectarea prevederilor art. 118 Cod de executare, neverificând plenitudinea procesului-verbal în cauză, care este o probă decisivă în confirmarea obiectului material al infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal. Din care considerent, se atestă faptul ignorării totale a prevederilor art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, unde este stipulat că *pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sânt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului”.*

Alt aspect ce necesită a fi nominalizat la analiza hotărârii contestate, este faptul că la rejudecarea cauzei instanța de apel nu s-a pronunțat asupra celor mai esențiale motive invocate de inculpată și avocatul său în ordine de apel, neexaminând cauza sub toate aspectele, cu toate că instanța de recurs a atenționat că *„în cadrul rejudecării cauzei instanța de apel urmează să acorde o atenție sporită argumentelor formulate în apelurile declarate, să se expună pe deplin asupra acestora...”*

În acest context, instanța de apel nu s-a expus referitor la critica invocată în apeluri unde se indică, că potrivit art. 281 alin. (2), 296 alin. (2) Cod de procedură penală, procurorul a avut obligația să indice în ordonanța de punere sub învinuire și în rechizitoriu formularea exactă a învinuirii.

Din textul deciziei, Colegiul penal constată că acest argument reflectat în apeluri a rămas fără răspuns în partea motivatoare a hotărârii instanței de apel, această instanță neverificând dacă învinuirea înaintată inculpatei în baza art. 251 Cod penal, prin ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu corespunde exigențelor art. 281 alin. (2), 296 alin. (2) Cod de procedură penală.

De asemenea, din partea motivată a hotărârii, instanța de apel dezbătând argumentele apelanților, precum că la etapa urmăririi penale, de către acuzatorul de stat și organul de urmărire penală au fost încălcate drepturile persoanei învinuite, a fost specificat de către această instanță, că *„...după luarea cunoștinței de materialele urmăririi penale, Tataru E. și apărătorul său au avut anumite obiecții referitor la ilegalitatea efectuării urmăririi penale, invocând anumite încălcări ale organului de urmărire penală, însă prin ordonanța procurorului în Procuratura sect. Centru, mun. Chișinău din 26 martie 2014, a fost refuzat în satisfacerea cererii”*

În continuare, tot în partea motivată, instanța de apel ajunge la o altă concluzie diametral opusă, indicând că *„avocatul și inculpata nu au abordat nulitatea cărorva acte procedurale ale organului de urmărire penală, în termenul prevăzut de lege, adică la terminarea urmăririi penale, (...) or verificarea legalității acestora ține de competența procurorului ierarhic superior, iar potrivit art. 313 alin. (1) CPP, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție.”*

Astfel, Colegiul penal lărgit atestă, că conform motivării menționate, instanța de apel se contrazice în concluziile sale, ceea ce generează neclaritate, pe de o parte în hotărâre conchide, că Tataru E. și apărătorul său au avut anumite obiecții referitor la ilegalitatea efectuării urmăririi penale, însă ulterior menționează, că avocatul și inculpata nu au abordat nulitatea cărorva acte procedurale ale organului de urmărire penală, în termenul prevăzut de lege.

În opinia Colegiului penal lărgit, argumentele enunțate mai sus constituie fondul apelului și asupra cărora instanța de apel era obligată să se pronunțe motivat fără careva concluzii contradictorii, deoarece în viziunea inculpatei și avocatului său, aceste motive ar putea răsturna soluția adoptată de prima instanță și afecta temeinicia acestei hotărâri.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs reiterează că obligația instanței de a-și motiva hotărârea face parte din setul de garanții stabilite pentru existența unui proces echitabil, iar potrivit considerentelor CtEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției, s-a conchis că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (Suominen c. Finlandei (2003) § 37, Kuznețov și alții c. Rusiei (2007) § 85).

Deci, Colegiul penal lărgit notează, pentru a demonstra că părțile au fost auzite în prezenta cauză, instanța de apel urmează să dea răspunsuri argumentate în hotărârea sa asupra motivelor decisive invocate de apelanți și nu este suficient doar a prelua motivele hotărârii primei instanțe, dar și a efectua propriile completări în sensul aprecierii temeiniciei acestei hotărâri, prin prisma criticilor invocate de părți, care în viziunea lor ar putea afecta într-o măsură oarecare legalitatea soluției adoptate la caz.

Așadar, în decizia sa instanța de apel urmează să analizeze argumentele importante invocate de apelanți și menționate mai sus, motivându-și temeiurile de fapt și de drept, ce conduc la admiterea sau la respingerea fiecăruia din aceste motive invocate de apelanți. Nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului și, în acest caz, decizia urmează a fi casată, cu rejudecarea cauzei în apel, așa cum cer prevederile art. 435 Cod de procedură penală, întrucât o asemenea eroare judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs (pct. 14.7 introdus prin Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr. 10 din 24.12.2010).

Din considerentele expuse mai sus, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel nu și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu dispozițiile legale și nu a dat răspuns alegațiilor de bază invocate de către inculpată și avocatul acesteia, care în opinia lor au importanță în cauză, prin ce a admis eroarea de drept prevăzută de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

În asemenea condiții, Colegiul penal lărgit consideră că, decizia instanței de apel în cauza dată urmează a fi casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, deoarece erorile comise de către această instanță, nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, neavând atribuții de a judeca cauza pe fond și substitui instanța ce a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesual penale.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă **obligatoriu** de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra motivelor esențiale invocate în cererile de apel și recurs, nominalizate și în prezenta decizie; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea o evaluare convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să analizeze la modul convenit prezența sau lipsa elementelor infracțiunii imputate inculpatei, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, inclusiv în partea individualizării și stabilirii pedepsei, în caz de adoptare sau menținere a unei soluții de condamnare, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

14. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E:

Se admit recursurile ordinare declarate de către avocații Arhiliuc Ion și Bargan Iurie în numele inculpatei, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2016, în cauza penală privind-o pe **Tataru Ecaterina**

Xxxxxxx și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la data de 14 martie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion